

Het jongeren- en buurthuiswerk

Cor Dorreboom

Voordat de Kerkelanden bebouwd werden, bestond het terrein uit akkers, weilanden en bosjes. Het deel dat met woningen bebouwd zou worden, werd glad gebulldozerd en de bouw begon.

Ik kon een woning krijgen in het derde hof dat gereed kwam. Ik had vijf kinderen en kon best een grote woning gebruiken. Toen ik de woning betrok was de woning klaar, maar de omgeving niet. Naast mijn huis moest een speelplaats komen. Een klein hoekje van het terrein lag ongeveer op de juiste hoogte, het grootste deel lag een halve meter te laag. Ook van wat mijn voor- en achtertuin moest worden, lag een flink stuk ver beneden peil. De tuinen hadden nog geen afscheidingen. Op een dag draafde een losgebroken paard dwars door de achtertuinen van mij en mijn burens.

De bestrating in het hof was grotendeels gereed. Alles wat niet bestraat was, was zand. Als het waaide, stooft dat zand overal in het rond. Er was geen enkele boom of plant die de wind afremde. Bij de hoeken van de huizen ontstonden draaikolken, gevuld met zand. Eens kregen we een jong hondje. De eerste keer dat die buiten liep, werd hij weggeblazen. Later, toen er wat planten en bomen kwamen, werd dat beter. Thans is Kerkelanden een plezierige wijk met veel groen en hoge bomen.

Aan de overkant van de zandvlakte achter ons huis was het Armeniushof in aanbouw. Buiten de werktijden speelden mijn kinderen in die in aanbouw zijnde huizen, waarbij ze weinig oog hadden voor gevaar. Op een

Buurthuis De Keet aan de Kloosterlaan, vóór de brand. (coll. SIS)

dag gebruikte een van mijn dochters de hoogspanningsleiding van een hijskraan als schommel. Ze was heel verontwaardigd toen ik haar daar vanaf haalde.

Op de plaats waar nu een stenen gebouwtje met de naam 'De Keet' staat, stond toen een houten gebouwtje dat ooit van een sportclub was geweest. Het was een rustiek, houten gebouwtje met een rieten dak. De wat oudere jeugd begon het gebouwtje te slopen. Op zekere dag kwam er iemand bij me met een goed voorstel. 'Als het zo doorgaat wordt het clubhuis totaal gesloopt. Als we nu eens wat mensen bij elkaar kunnen krijgen die het weer opknappen, dan hebben we een leuk clubhuis, waar ook de jongeren gebruik van kunnen maken. Wat denk je daarvan?' Ik vond het een goed idee. Al spoedig hadden we een stuk of tien vrijwilligers bij elkaar en we begonnen. Veel mensen stonden er sceptisch tegenover. 'De jeugd sloopt het net zo hard als jullie het opbouwen', was hun mening. Maar dat gebeurde niet. Aan iedere jongen of meisje die kwam kijken, vertelden we dat het ook hun clubhuis zou worden. Het clubhuis kwam er zonder problemen van vernieling door de jeugd. Het kreeg de naam 'De Keet'. Er werden diverse clubs gevormd door vrijwilligers. In onderling overleg werd een schema opgesteld wie op welke tijd het gebouw kon gebruiken. De eerste jaren werd er ook sinterklaasfeest gehouden. Er waren dan geen zitplaatsen genoeg, dus ging alles op de grond zitten.

De Kerkelanden groeide. Eerst kwamen er houten nood-

Speelplaats in een van de hofjes, 1968. (coll. Stevens)

Jongerenociëteit in De Keet, september 1978. (coll. Stevens)

schooltjes, die later werden vervangen door echte schoolgebouwen. De noodschooltjes kwamen in gebruik bij allerlei verenigingen, want De Keet was te klein voor de groeiende behoefte. Er werd een echte vereniging gesticht, die zich in ging spannen om met subsidie van de gemeente een clubgebouw van voldoende grootte te verwezenlijken. En zo kwam het buurthuis 'De Koepel' tot stand. Het houten gebouw De Keet heeft nog een aantal jaren dienst gedaan als clubgebouw voor de jongeren. Tot het op een kwade dag afbrandde. Het was een zeer spectaculaire brand, maar wel zonde. Nu staat er een stenen gebouw, met dezelfde naam.

De eerste bewoners van Kerkelanden waren overwegend jonge mensen met kinderen. Naarmate Kerkelanden groeide, werd het kinderaantal steeds groter. Totdat die kinderen groot werden en het huis uitgingen. De ouders vergrijsden en de gemiddelde leeftijd van de Kerkelanders steeg ieder jaar. Maar mensen le-

ven niet eeuwig. Er kwamen nieuwe bewoners van wie velen met kinderen en zolangzamerhand wordt Kerkelanden een wijk met een leeftijds verdeling die naar het gemiddelde toegroeit.

Het buurthuis kreeg in 1979 een eigen onderkomen in De Koepel, tegenover het winkelcentrum en De Keet werd het exclusieve domein van de jongeren. (coll. Stevens)

Nadat het houten clubgebouw De Keet – na een inbraak – tot de grond toe afbrandde, verrees op dezelfde plek een nieuwe Keet – van steen, dit keer. In november 1983 verrichtte de brandweer met een forse straal water de opening. (coll. Stevens)